

De gevangen rovers

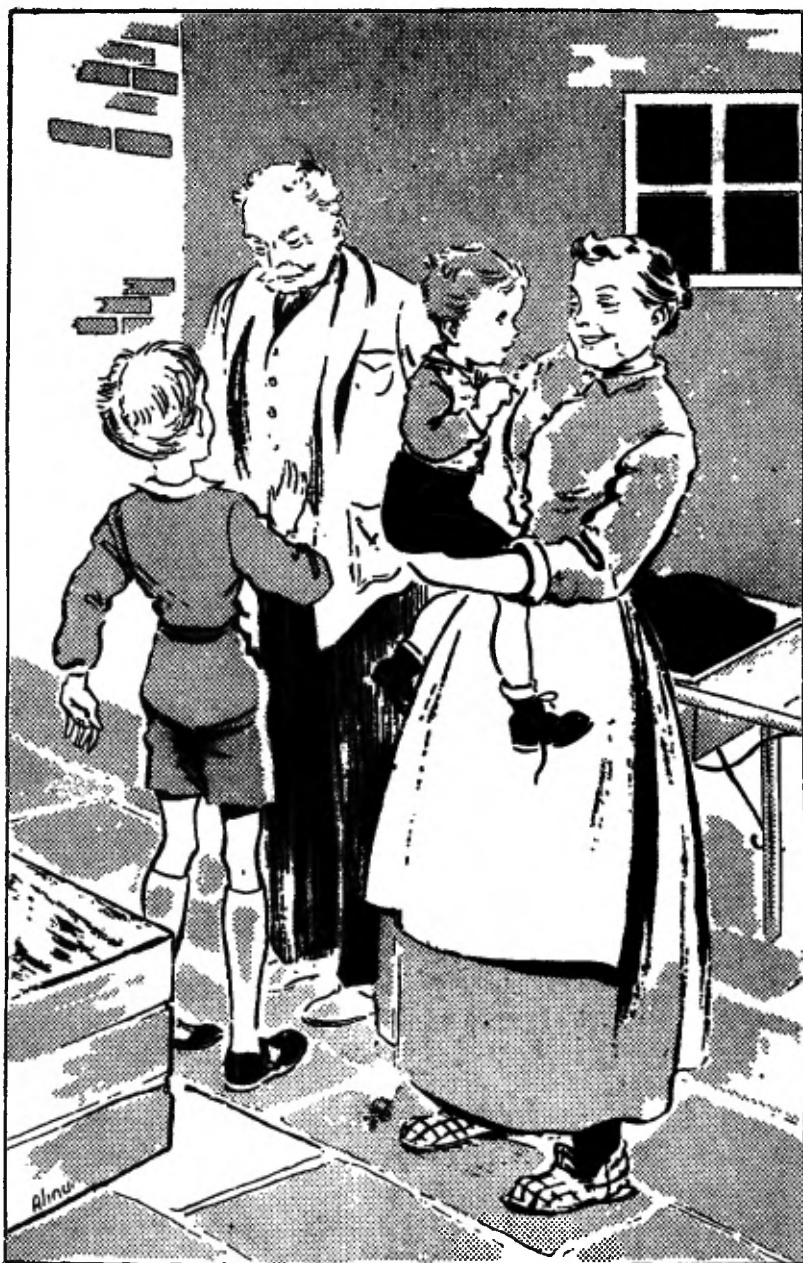

Alindo

M. B. Gysbers
Westera

Uitgave W. D. Meinema N.V. Delft

DE GEVANGEN ROVERS

Jans neemt kleine Klaasje op haar arm (Zie blz. 20).

De gevangen rovers

door

M. B. GIJSBERS - WESTERA

Geïllustreerd door Adri Alindo

Derde druk

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

Hoor! De klok van de grote toren slaat zeven uur! Zeven uur in de avond. Maar het is nog licht buiten, want het is zomer.

In het straatje, waar Jan en Klaasje wonen is het nu heel stil. De grote mensen en de kinderen zijn allemaal binnen. De vaders zijn thuisgekomen van het werk en lezen de krant. De moeders ruimen de tafel af, want ze hebben pas brood gegeten. En sommige kinderen mogen nog een poosje opblijven. Omdat het nog zo licht is en zo warm boven. Jan en Klaasje mogen ook opblijven. Jan is de grootste. Hij is al bijna zes jaar. Klaasje is nog maar vier. Hij is een beetje dik, net een tonnetje. En hij heeft altijd Bruintje de beer bij zich. Die trekt hij aan z'n ene poot overal mee naar toe. Die poot zit wel een beetje los, maar dat vindt Klaasje niet erg. Nu mag de beer op vaders ene knie zitten en Klaasje op de andere.

Vader legt de krant weg en dan doen ze: „Hop paardje, hop!” heel hoog de lucht in. Klaasje giert van pret.

Jan is al zo'n grote jongen, die helpt moeder de tafel afruimen. Hij zet de suikerpot op de theetafel en hij mag het broodmandje naar de keuken brengen.

„Vader, kijk eens wat een flinke jongen we hebben,” zegt moeder, „hij kan mij al zo goed helpen!”

„Prachtig!” zegt vader, „mooi zo Jan, help jij je moeder maar goed!”

Jan krijgt een kleur van plezier en hij wil nog wel veel meer helpen, maar alles is al klaar. Jammer! . . .

„Weet je wat,” zegt moeder, „als jij goed op Klaasje

let, Jan, en jullie vóór het huis blijven, mag je allebei nog een poosje buiten spelen, hè vader?"

„Dat mag," zegt vader en hij zet Klaasje op de grond en de beer ook. Dan pakt vader de krant weer.

„Fijn Klaas, kom maar, we mogen naar buiten!" roept Jan en hij loopt alvast vooruit.

„Ikke ook buite!" roept Klaasje en hij loopt Jan gauw achterna op z'n dikke beentjes.

Maar hij vergeet de beer en dan komt hij nog maar even terug en pakt Bruintje bij zijn ene poot. „Bruintje ook mee, hè va?" zegt hij en vader lacht over de krant heen. Dan gaat Klaasje weer naar buiten. Jan staat op de stoep.

„Kom eens hier, Klaas," roept hij, „kijk eens wat ik gevonden heb!"

Het is een oud, verroest trommeltje.

„Het lag midden op straat," zegt Jan, „en je kunt er zo fijn mee voetballen. Dat maakt zo'n lekker lawaai! Hoor maar!"

En meteen schopt hij het trommeltje een heel eind het stille straatje in. „Rombede bom-bom-bom-bom!" zegt het. De witte poes van buurman Klop, die rustig ligt te slapen in de vensterbank, schrikt heel erg en dan zet hij een hoge rug van kwaadheid. „Mauw-mauw-mauw!" zegt hij boos. Dat betekent:

„Hop paardje, hop!"

„Maak toch niet zo'n drukte, lelijke lawaaimakers!”

Maar Jan en Klaasje horen het niet, o nee! Jan schopt nog eens tegen het trommeltje, nu veel harder. „Rombede-bom-bom-bom-bom-bom-rom-bom!” Het trommeltje rolt verder het straatje in. Jan en Klaasje gieren van pret en draven er hard achteraan. Ze hebben helemaal vergeten wat moeder gezegd heeft. Ze spelen al lang niet meer voor het huis, o nee! Ze lopen al bijna aan het eind van het straatje, bij het huisje van Opoe Stuiver. En Jan geeft weer een flinke schop tegen het trommeltje. „Rombede-bom-bom-bom-bom-bom!”

Opoe Stuiver kijkt verschrikt over de gordijntjes. Foei, wat een lawaai daarbuiten! „Bengels!” roept ze boos, maar de jongens horen het niet. Nu staan ze op de hoek van het straatje en ze kijken in een andere straat, veel groter en veel drukker. Daar mag Klaasje alléén nooit komen en Jan moet altijd goed op de stoep blijven, want het is *gevaarlijk* in die straat. Er rijden altijd auto's en fietsen en karren. Nu is het niet zo érg druk meer, omdat het avond is.

Die domme jongens! Ze vergeten helemaal wat moeder gezegd heeft. En Jan schopt weer tegen het trommeltje, maar nu rolt het een heel eind die gróte straat in! „Rombede-bom-bom-bom-bom-bom!” . . .

Daar komt langzaam een prachtige auto aanrijden . . . „Rom-bombom!!” O vreselijk! Wat schrikken de jongens.

En dan . . . o . . . dan staat de auto ineens stil en er stapt een lange, deftige meneer uit. Hij kijkt heel boos. O, Jan zou wel hard weg willen lopen, maar dat kan niet meer, want de meneer heeft alles gezien.

„Komen jullie eens hier, kwajongens!” roept hij en dan raapt hij het trommeltje op, dat op straat gerold is. Jan komt heel langzaam dichterbij. Hij durft haast niet en kijkt zo bang! Klaasje loopt vlak achter hem aan met Bruintje-beer. De deftige meneer kijkt heel streng en

hij zegt: „Zo, moeten jullie onder een auto komen? Je mag hier niet op straat spelen. Dat is veel te gevaarlijk. Is dat ding van jullie?” en hij houdt het trommeltje in de hoogte.

„N-nee, meneer,” stottert Jan, „ik-ik heb het gevonden!”

„Bombombom, hè?” lacht Klaasje en dan . . . kijk, dan begint de deftige meneer ook een beetje te lachen. En hij geeft het verroeste trommeltje aan Jan en hij zegt toch streng: „Pak aan dat ding. Jij bent de grootste, breng jij dat eens gauw in die bak daar. En denk erom, niet meer voetballen op straat hoor, bengels.”

En dan moet Jan het verroeste trommeltje in een oude bak met rommel gooien, die daar vlakbij voor een pakhuis staat. Klaasje loopt achter hem aan en hij laat Bruintje-beer over de grond slieren.

Dan stapt de meneer weer in de blauwe auto, hij knikt nog eens tegen de jongens en dan rijdt hij langzaam verder. Jan en Klaasje kijken hem na.

„Wat een prachtige auto, hè Klaas!” zegt Jan. „Zo mooi glimmend! 't Is vast een splinternieuwe!”

Hèja, als ze dáár eens even in mochten rijden! Zulke fijne kussens zaten erin, net een divan! En 't was ook wel een aardige meneer. Dan gaat de auto de hoek om. Klaasje lacht tegen Jan en hij roept hard: „Bombombombom!”

„Nee hoor,” zegt Jan, „het mag niet meer van die meneer! Maar ik weet wat anders, wat moois! Kom maar!”

2

Rovertje spelen

Er staat een kar voor het pakhuis, een handkar. Daar ligt een zeil overheen, een bruin zeil. Aan de ene hoek is het een beetje opgewipt. Daar kun je zo ónder kijken.

„Hup Klaas!”

Het is er heel donker, brrrr, griezelig! De handkar is leeg.

„Kom maar,” zegt Jan, „ik zal je wel helpen Klaasje, dan weet ik een mooi spelletje! Kom maar!”

De handkar is niet zo hoog. Jan klimt er gauw op, langs het wiel, maar Klaasje is nog zo klein, hij kan het niet goed alleen. Jan zit al op de kar, bovenop het zeil. „Hup Klaasje!” zegt hij en hij trekt Klaasje met Bruintje-beer aan z'n beide armen omhoog, langs het wiel.

„Kraak-kraak!” zegt het zachtjes. Wat is dat? Oooh! Klaasjes mooie, nieuwe broekje! Een grote scheur is er in gekomen. En de jongens? Ze merken het niet eens!

Nu zit Klaasje op de kar en Bruintje-beer ook.

„Kom maar,” zegt Jan, „nou kruipen we onder het zeil, hè, en dan doen we, dat we rovers zijn! Net als onder de dekens in bed.”

„Ja-ja en Buintje ook rover, hè, Jan?” zegt Klaasje.

„Ja hoor, kom maar gauw!”

En dan kruipen ze allebei onder het zeil, Jan en

Klaasje, mét Bruintje-beer. Het zeil glijdt wel een beetje weg. Het ligt nu met één punt helemaal op straat.

Maar de rovers merken er niets van. Het is ook zo'n prachtig spelletje!

Onder het zeil is het griezelig donker, maar dat is juist leuk, net een écht hol met échte rovers. Klaasje giert van pret! „Rombombom!” roept hij hard, maar Jan trekt hem in het donker aan z'n mouw en fluistert: „Stt! Stil toch jò! Niemand mag ons horen. Want we doen, dat er andere rovers op ons zitten te loeren en als ze komen, moeten we ze uit ons hol jagen. Maar wij hebben een sterke beer, wij winnen het wel, wacht maar! Stil hoor, daar komen ze!”

Klaasje begrijpt het nog niet helemaal, maar hij zit toch heel stil. En Bruintje-beer houdt hij stijf in z'n armen. Want als de andere rovers eens komen! . . .

„Stap-stap-stap!” gaat het op de stoep, vlak langs de kar. Jan en Klaasje schrikken ervan. Nu lijkt het wel of er een échte rover aankomt. En dan schrikken ze nog veel harder. En heel donkere stem moppert vlak boven het zeil: „Wel drommels nog-an-toe! Hebben ze me daar het zeil bijna op straat getrokken. Zeker weer die dekselse kwajongens gedaan! Wacht maar, als ik ze krijg, dan zál ik ze . . .!” En dan wordt er nijdig aan het zeil gerukt. Het schuurt over de haren van de arme rovers.

Ze beven van schrik en ze denken helemaal niet meer aan hun sterke beer. Klaasje rolt languit in de kar. Hij begint bijna te huilen, maar Jan trekt hem aan z'n mouw en fluistert bang: „Sttt! . . . Stil zijn, Klaasje, als hij ons krijgt!” . . . En dan drukt Klaasje de beer maar stijf tegen z'n mondje en hij snikt heel zachtjes. Maar de boze man kan dat niet horen, want er gaan fietsen en auto's door de straat, die bellen en toeteren. En die boze man wéét immers niet dat er twee jongetjes en een beer in zijn kar zitten . . .

„Knierp-knierp!” O vreselijk! De kar gaat opeens helemaal scheef en de jongens glijden een heel eind achteruit.

De man schuift de kar vooruit en nu rijden ze door de straat. Het hotst en botst en Jan rolt tegen Klaasje aan en Klaasje tegen Jan. „Knierp-knierp!” O, het is vreselijk! . . . Ze houden elkaar stijf vast, want als ze er uit vallen!

Arme jongens! Ze huilen allebei zachtjes van bangheid.

„Ikke naar huis,” snikt Klaasje, maar Jan fluistert weer: „Stil toch! Als hij ons krijgt! Sttt! Wacht maar hoor, als de kar straks stilstaat gaan we er gauw uit, hè.” En dan veegt Jan dapper zijn eigen tranen af en hij drukt Klaasje nóg stijver tegen zich aan.

De man met de donkere stem heeft niets gehoord, gelukkig! . . . Maar de kar gaat steeds verder en hij staat niet stil. En Jan en Klaasje worden hoe langer hoe bang! Waar gaat die kar toch helemaal naar toe? Misschien wel naar een andere stad, net als de trein. „O,” denkt Jan, „en vader en moeder, ze weten het helemaal niet en ze zoeken ons vást!” En dan rollen er weer dikke tranen over zijn wangen. Jan weet het wel, ze zijn ondeugend geweest, want ze hebben niet geluisterd. En eigenlijk . . . eigenlijk is het alleen *zijn* schuld, want Klaasje is nog zo klein. O, waren ze toch maar in hun eigen straatje gebleven . . .

„Bom!” Wat is dat? Met een schok staat de kar stil en er rammelt iets. Wat gebeurt er toch? O, nu gaat de man misschien wel weg en dan kunnen ze er uitklimmen, gelukkig!

Jan ziet ineens een klein kiertje in het zeil en hij kijkt er doorheen, heel voorzichtig! Wat rammelt daar toch zo? Ha, nu ziet hij het. Dat is zeker de man, die hen zo ver weggereden heeft. Hij heeft een blauwe kiel aan en hij rammelt met een sleutelbos. Dan loopt hij weg

en Jan kan hem niet meer zien. Gelukkig, zou hij weg zijn?

„We gaan dadelijk naar huis, Klaasje,” fluistert Jan en Klaasje zegt blij: „Ja hè, naar moeke, hè?”

„Sttt!” schrikt Jan. „Stap-stap-stap,” hoort hij weer.

Och, wat jammer, daar komt de man toch weer aan.

„Knierp-knierp!” gaat het en dan . . . ach, dan bomt Jan weer tegen Klaasje aan. Arme jongens! Nu rijden ze alweer. Moeten ze nóg verder? . . .

„Knierp-knierp-bom!” Daar staan ze alwéér stil, wat raar!

Jan en Klaasje zitten in een hoekje van de kar en ze luisteren. Nu rammelt het weer en dan horen ze ook een bons. Maar daarna wordt het stil . . . heel stil . . .

3

Gevangen

Het is nóg donkerder geworden onder het zeil. Jan wil nog eens voorzichtig door het kiertje kijken, maar hij ziet niets meer, het is zo donker! Doch de boze man horen ze niet meer en de kar staat stil! . . .

„We moeten er uit Klaasje,” fluistert Jan en hij duwt het zeil een klein eindje in de hoogte. Waar zijn ze toch? Het lijkt wel een schuur. Het is er halfdonker en er staan een heleboel kisten.

Voorzichtig kruipt Jan onder het zeil uit en dan klimt hij op het wiel. Hij springt . . . au! . . . hij stoot z'n knie tegen een kist. Dan helpt hij Klaasje van de kar afklimmen. Nu staan ze allebei weer op de grond, gelukkig! Het is nog een klein beetje licht in de schuur, want er is één rond raampje.

„Kom maar,” zegt Jan dapper, „ik zal de deur wel openmaken hoor en dan gaan we gauw naar huis!”

„Ja-ja,” zegt Klaasje blij en dan klimmen ze samen over een paar kisten heen, want ze kunnen er niet tussen door.

„Nou,” zegt Jan, „ik zal de deur heel zachtjes open-
doen en eerst even om het hoekje kijken, hè?” en hij
pakt de deurknop vast. Hij trekt en duwt, maar de deur
wil niet open. Wat raar! Hij trekt nog eens en nog eens.
Nee, het wil niet. Arme jongens, de man heeft de deur
op slot gedaan! Daar staan de gevangenen rovers nu samen
in de donkere schuur. Jan duwt en trapt tegen de deur,
maar het gaat niet. En dan gaat Jan op een grote kist
zitten en hij snikt wild: „O, Klaas, we kunnen er niet
uit, de deur zit op slot!”

Klaasje gaat naast hem zitten en begint ook hard te
huilen.

Arme, arme jongens!

Is er dan niemand die jullie hoort?

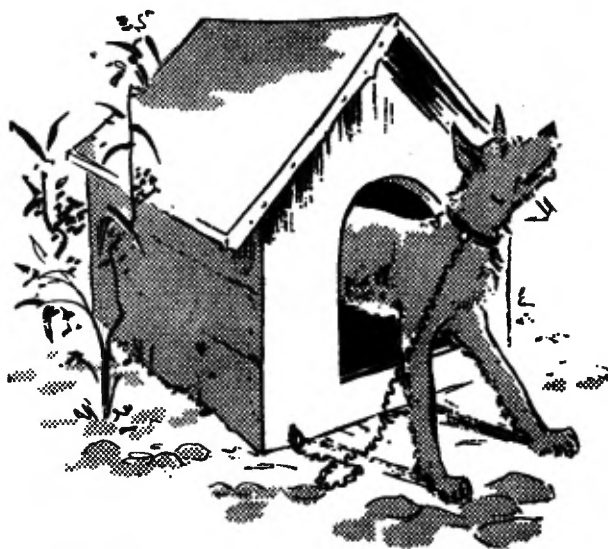
En 't wordt steeds donkerder in de schuur . . . O, en
ze zijn zo bang . . . zo bang . . .!!

4 „Och, och, zo'n hond toch!”

Naast de schuur staat een huis. In dat huis woont een
dikke meneer. Dat is meneer Boon. Hij woont daar met
zijn knecht Peter en met Jans. Meneer Boon heeft een
fabriek, waar ze limonade maken. Geen gewone ranja,
maar prik-limonade. En Peter moet iedere dag op de
handkar kisten met flesjes wegbrengen naar de winkels
in de stad.

Maar nu is het avond. En Peter is al lang klaar met
zijn werk. Hij zit voor het raam en leest een boek. En
Jans, die iedere dag lekker eten kookt voor hun drieën
en het huis schoonhoudt, zodat alles glimt als een spie-
gel, is ook klaar met het werk. Ze zit in de kamer aan
tafel en ze stopt een paar sokken van meneer Boon.

En meneer Boon zelf zit ook aan de tafel en hij leest
de krant. Hij heeft een kromme pijp in zijn mond en
telkens blaast hij een blauwe rookwolk de lucht in.

„Wat gaat die hond toch te keer!”

Het is stil in de kamer . . . Alleen de klok kun je horen . . . Tik-tak-tik-tak, gaat het. Alleen de klok? Hoor eens, wat is dát dan . . .? Woef-woef-woef-waf-waf-waf! Woef-woef-woef! . . . Dat is Nero. Die ligt aan de ketting in het hok.

De dikke meneer kijkt op van de krant en luistert . . .

Hoor, daar is het weer! Woef-woef-woef, waf-waf-waf!

„Wat gaat die hond toch te keer!” zegt meneer Boon en hij klopt zijn pijp uit in de asbak.

„Er is zeker iemand in de buurt,” zegt Jans.

„Ja,” zegt meneer Boon weer, „nou, dan wordt er zo wel gebeld.”

En Peter knikt even . . .

Maar er wordt niet gebeld en Nero blaft hoe langer hoe harder en hoe langer hoe nijziger!

Meneer Boon wordt een beetje boos.

„Wat is er toch met die hond?“ zegt hij. „Ik kan niet eens rustig mijn krant lezen.“

Dan legt Peter zijn boek weg en hij zegt: „Ik zal eens even gaan kijken. Misschien loopt er een poes in de buurt. Daar heeft hij zo'n hekel aan.“ En hij loopt de kamer uit.

Jans schenkt drie kopjes koffie in. Ze schudt haar hoofd en zegt: „Och-och, zo'n hond toch!“

Dan komt Peter weer binnen. „Er is niets te zien buiten,“ zegt hij, „ook geen poes.“

Nu is het even stil, maar dan begint het weer. Woef-woef-woef-woef. Waf-waf-waf-waf! Nóg harder en nog nijdiger!

De drie grote mensen in de kamer begrijpen er niets van. Meneer Boon gaat weer lezen en Peter pakt zijn boek maar weer. Jans stopt een groot gat in de sok van meneer Boon en zucht: „Och-och, zo'n hond toch!“

En in de schuur op de kist zitten twee kleine jongetjes. Klaasje is tegen Jan aan in slaap gevallen, maar Jan slaapt niet. Toch huilt hij ook niet meer. Het is nu helemaal donker in de schuur.

Jan heeft nog geprobeerd het raampje open te maken, maar dat ging niet. „O,“ denkt hij, „het is misschien al midden in de nacht. Vader en moeder zullen wel overal naar ons zoeken. En ze zullen zo boos zijn en verdrietig.“ Kon hij maar hard roepen . . . Maar ze zouden het niet horen. 't Was immers zo ver weg. Misschien wel in een andere stad. Arme Jan! Hij is zo bang en zo verdrietig.

Maar dan . . . ineens . . . dan weet Jan iets. Moeder heeft het zélf gezegd en het is net of Jan, in die donkere schuur, heel duidelijk moeders stem hoort. Het is of zij zegt: „Jan, als je soms eens heel bang bent of heel verdrietig en als je denkt dat niemand je helpen kan, ook vader en moeder niet, dan is er toch Eén, wie je het

... dat Klaasje en hij hier op die kist zitten.

zeggen kunt. Dat moet je nooit vergeten hoor! En dan moet je bidden, of Hij je helpen wil."

Ja, daar moet Jan ineens aan denken. De Heer in de hemel ziet en hoort immers alles! Hij ziet ook wel, dat Klaasje en hij hier op die kist zitten. En dan vouwt Jan eerbiedig zijn handen en hij sluit zijn ogen en hij bidt heel zachtjes: „Lieve Heere Jezus, wil alstublieft maken, dat wij weer thuis komen, want wij zijn zo bang. Amen." En dan zit hij weer heel stil te wachten met zijn ene arm om Klaasje heen. Maar z'n ogen beginnen zo raar te prikken. Hoor, wat is dat? ... Woef-woef-woef-waf-waf-waf ...

Een hond . . . Verder is het heel stil . . .
En dan? . . . Och, kijk, dan valt Jan ook in slaap . . .
En niemand weet, dat er twee kleine jongetjes in die
donkere schuur zitten . . . Niemand? . . .

5 „Ze zijn er niet . . . nergens!”

In het kleine straatje, waar Jan en Klaas wonen, is het ook haast donker. Het is nu tien uur in de avond, al bijna nacht. Alle kinderen uit het straatje slapen al lang. De meeste vaders en moeders zijn nog beneden. De vader en moeder van Jan en Klaasje ook? Nee, die zijn niet thuis. Ze zijn weggegaan, allebei . . . Waar naar toe? Luister maar . . .

Toen het acht uur was op de klok, is moeder naar buiten gegaan en ze heeft gekeken en ze heeft geroepen: „Jan, Klaasje . . .!”

Maar ze zag niets en ze hoorde niets. Toen heeft ze een beetje gelachen en gezegd: „Die bengels, ze hebben zich zeker verstopt.”

Moeder is toen wat verder het straatje ingelopen en ze heeft weer geroepen: „Klaasje, Já-an . . .!” Maar ze zag haar jongetjes niet.

Toen is moeder een beetje bang geworden en ze heeft vader gehaald. Vader en moeder zijn toen samen gaan zoeken . . . óveral! Maar ze zagen Jan en Klaasje niet . . . nergens! En ze kwamen ook op de hoek bij Opoe Stuiver. Die zat nog voor het raam en ze hoorde hen roepen. Toen kwam Opoe Stuiver uit haar huisje en ze riep: „Mevrouw, meneer, zoekt u soms uw jongetjes? Ik heb ze gezien.”

En moeder keek al blij en ze vroeg: „Weet u waar ze zijn?”

Maar Opoe Stuiver wist het niet.

„Ik heb ze straks wel gezien,” zei ze, „ze waren aan

het voetballen met een trommeltje en ze zijn die grote straat ingegaan."

En toen ging Opoe Stuiver mee naar de drukke straat, waar auto's en fietsen reden en ze zochten met z'n drieën overal! . . . Maar ze zagen de jongens niet, nergens! En moeder werd zo verdrietig en zo bang. En vader kreeg zo'n diepe rimpel boven z'n neus en hij zei: „We moeten maar even naar het politie-bureau gaan. Misschien weten ze daar wel iets."

Want vader wist, dat ze op het politie-bureau soms kinderen hadden, die verdwaald waren. Daar konden de vaders en moeders ze dan afhalen.

En zo zijn ze samen naar het politie-bureau gegaan, vader, moeder en Opoe Stuiver. Vader voorop. En Opoe Stuiver zei maar steeds: „Het zijn bengels, dat zijn het!"

Er staat een prachtige, blauwe auto voor het politie-bureau. Vader kent die auto wel, hij is van de burgemeester. Maar vader heeft nu geen tijd om aan auto's te denken. Hij stapt er vlug langs heen naar binnen. Hij denkt nú alleen maar aan zijn jongens. Moeder en Opoe Stuiver gaan ook mee naar binnen. Er zitten drie politie-agenten achter een lange tafel. De burgemeester zit er ook. Vader zegt: „Goedenavond, heren," en dan vertelt hij, dat z'n jongetjes zoek zijn en hij vraagt of er ook iemand is, die iets van hen gehoord heeft.

„'t Is jammer," zegt de ene agent. We weten er hier niets van. Er zijn ook geen kleine jongens hier gebracht."

En dan moet vader vertellen hoe Jan en Klaasje er uitzien, wat voor kleren ze aanhebben en hoe laat ze weggelopen zijn. Alles moet vader vertellen. De ene agent schrijft dat allemaal op in een dik boek.

En dan zegt Opoe Stuiver ook nog wat. „Ik heb ze gezien, meneer, om zeven uur, ze waren aan het voetballen met een oud trommeltje."

„Wat zegt u daar, een trommeltje? . . .” roept op eens de burgemeester en hij springt op van zijn stoel. „Maar dan heb *ik* ze ook gezien! Dat moeten de kinderen geweest zijn, die vlak vóór mijn auto met een trommeltje voetbalden.”

„Wat zegt u, meneer de burgemeester,” zegt moeder verschrikt en ze krijgt een vuurrode kleur. Dan vertelt de burgemeester, hoe een paar kleine jongens plotseling een verroest trommeltje voor zijn auto schopten en dat hij was uitgestapt en op de jongens, die zo’n gevaarlijk spelletje speelden, gemopperd had. En dat ze toen het trommeltje bij het pakhuis in een oude bak hadden moeten gooien.

„Maar waar ze daarna gebleven zijn, dat weet ik niet, mevrouw,” zegt hij tegen moeder. „Het lijkt mij het beste, dat u hier maar even blijft wachten . . . Misschien komt iemand hen nog brengen.”

Moeder krijgt tranen in haar ogen en vaders rimpel wordt nog dieper.

Ze gaan met z’n drieën op een bank zitten en ze praten een beetje.

Maar in hun hart worden ze zo bang, zó bang . . . En ze wáchten maar.

6 „Woef-woef-woef, ik weet het wel!”

Als vader en moeder en Opoe Stuiver op het politiebureau zitten, gaat meneer Boon eens even naar buiten. Hij kan niet rustig zijn krant lezen. Woef-woef-woef, waf-waf-waf, blaft Nero aan één stuk door.

„Ik ga toch eens kijken, wat Nero heeft. Ik zal hem eens even loslaten.”

En dan maakt meneer Boon de ketting van Nero los.

Nero rent grommend naar de schuur en springt tegen de deur op. Dan vliegt hij terug naar zijn baas en likt

zijn handen. Daarna rent hij wéér naar de schuurdeur en hij springt er maar steeds tegenaan, alsof hij zeggen wil: „Hier baas, hier moeten we zijn!”

En meneer Boon zegt: „Wat is er toch Nero, zit er soms een poesje in de schuur? Ik zal even de sleutel halen hoor, dan zullen we eens kijken. Ga liggen en hou je koest!”

Nero gaat gehoorzaam liggen en hij wacht tot zijn baas terugkomt.

En in de schuur? Daar zijn twee kleine jongetjes tegen elkaar aan in slaap gevallen op een harde kist, want ze waren zo moe . . . zó moe . . .

Meneer Boon rammelt met de sleutels. Dan maakt hij de deur open en hij zegt tegen Nero: „Blijf liggen hoor en koest!” Nero gromt, maar hij blijft toch liggen. En meneer Boon doet het licht aan.

Dán . . . o . . . dan valt zijn mond wijdopen van verbazing en schrik, want hij ziet de twee slapende jongetjes op de kist. Hun haren zitten helemaal in de war en Jan z'n wangen zijn nog een beetje nat van het huilen. En de kleinste heeft een heel grote scheur in zijn broekje.

„Wat is dat nou!” zegt meneer Boon, „hoe komen die kereltjes in mijn schuur? Daar begrijp ik niets van. Zouden ze door het raampje naar binnen geklommen zijn? Nee, dat kan niet, het raampje zit dicht. Daar begrijp ik niets van!” Daar komt Jans ook aan. Ze zet grote ogen op als ze de kinderen ziet en ze zegt: „Och, och, die arme schapen!” En ze neemt kleine Klaasje op haar arm en meneer Boon neemt Jan bij de hand. Jan heeft nog zo'n slaap, hij wrijft met z'n mouw langs z'n ogen. Binnen, in de kamer, worden ze allebei klaar wakker en dan weten ze alles weer.

Meneer Boon zet hen ieder op een stoel bij de tafel en dan moet Jan vertellen. Waar ze vandaan komen, hoe ze heten en hoe ze in de schuur gekomen zijn. Peter staat erbij te luisteren en als het verhaal uit is, slaat

hij zich op de knieën van het lachen. „Ha-ha-ha, mooie rovers!” spot hij. „Dus ik heb twee gevaarlijke rovers gevangen in hun hol en toen heb ik ze ook nog opgesloten in de schuur en ik wist het niet eens. Ha-ha-ha! Wat een ondeugende jongens!”

De jongens schrikken een beetje van zijn donkere stem, maar ze vinden hem toch wel aardig.

En Jans zegt maar steeds: „Och, och, die arme schapen!”

Dan zegt meneer Boon tegen Jan: „Vertel me nu nog eens precies, hoe je heet en in welke straat jullie wonen.”

„In de Hofstraat nummer tien, meneer,” zegt Jan, „en ik heet Jan van Veen.”

„Prachtig! Jij bent een grote kerel, Jan,” zegt meneer Boon. „Nu zullen wij wel zorgen dat jullie weer gauw thuis komen. Je moeder zal jullie wel dadelijk onder de wol stoppen, denk ik.”

En Peter zegt: „Zal ik de jongens gauw naar huis brengen, meneer Boon? Dan leg ik ze op de handkar onder het zeil. Daar kunnen ze zo lekker rovertje spelen!”

Jan krijgt een kleur van schrik. Zouden ze nu wéér op die hotsende, botsende kar moeten zitten onder dat harde zeil? En dan zegt hij maar gauw: „We kunnen best op de fiets zitten. Ik zit bij m'n vader ook altijd achterop!”

Klaasje hoort het. Hij lacht en hij vraagt: „Ikke vade fiets, ja hè? . . .”

Meneer Boon lacht ook. Dan zegt hij: „Peter plaagt jullie maar een beetje. Jullie gaan niet met de handkar naar huis hoor!”

Jan zucht ervan. Gelukkig, denkt hij, het was maar een grapje.

Meneer Boon praat even met Peter en Jans zegt: „Ik zal gauw een kopje lekkere chocolademelk maken voor jullie hoor. Lust je dat wel?”

„Alstublieft, juffrouw,” zegt Jan beleefd en Klaasje roept: „Blief, juf!”

Jans lacht. Ze strijkt Klaasje over z'n kuifje en ze zegt: „Och, och, zulke arme schapen toch!”

Dan gaat ze gauw naar de keuken.

„Hoor eens, jongens,” zegt meneer Boon, „weet je wat we doen? Peter gaat even op de fiets naar je vader en moeder toe om te zeggen, dat jullie hier zijn, want ze zijn natuurlijk erg ongerust. Maar op de fiets gaat het vlug en dan komt Peter met je vader terug. Dan kan er één bij je vader op de fiets en één bij Peter. Zo zijn jullie het vlugste thuis, want het is een eind lopen.”

„Ik bij m'n vader op de fiets!” zegt Jan.

„Néé! Ikke vade fiets hoor!” roept Klaasje en er komt een boos rimpeltje boven z'n wipneusje. Peter zegt met een heel donkere stem: „Pas op hoor, als jullie ruzie-maken ga je weer op mijn kar onder het zeil en dan rijd ik je naar een donker bos en daar graaf ik een heel diep hol voor jullie, want daar hóren rovers! Hahaha!”

Peter lacht hard en hij klapt Jan voor de grap op z'n broekje.

Maar dat wil Klaasje niet hebben. Hij kijkt boos naar Peter en hij zegt: „Au! Stouterd!”

Peter lacht nog harder en hij zegt: „Nou ga ik gauw je vader halen en dan brengen we jullie fijn bij je moeder in de Hofstraat nummer tien! Dag hoor!”

Als Peter weg is komt Jans weer binnen en dan krijgen ze een kop heerlijke chocolademelk met twee koekjes!

Meneer Boon stopt z'n kromme pijp vol tabak. Dan houdt hij er een lucifer bij. Klaasje mag het vlammetje uitblazen.

Als de kopjes leeg zijn en ze de koekjes lekker hebben opgeknabbeld, pakt Jans een grote, zwarte kam en ze kamt de kuifjes van Jan en Klaasje recht. Dan doet ze

een draad in een naald en ze zegt: „Klaasje, nu moet je eens even krom gaan staan, dan zal ik die scheur in je broek een beetje aan elkaar naaien. Dat staat zo raar!”

Meneer Boon begint te lachen en hij zegt tegen Jans: „Pas maar op, dat je hem niet prikt met die grote stopnaald!” Hij pakt de krant en zegt: „Hè-hè! Nu kan ik eindelijk eens rustig lezen.”

7

Samen naar huis

Tingelingeling! Tingelingeling! . . . Wat is dat?

Buurman Klop, die naast het huisje van Jan en Klaasje woont, schrikt wakker.

„Nota bene,” moppert hij tegen zichzelf, „heb je nu ooit, en ik zou nog wel goed uit het raam kijken. Ik moet opletten of de jongens van hiernaast soms ook thuis-

komen. Dat heb ik hun vader en moeder beloofd. Die zijn naar het politiebureau om te zoeken. Maar ze hebben mij gevraagd of ik op de jongens wil passen, als ze soms thuishkomen. Die ondeugende apen! Ik zal wel zorgen, dat ze niet wéér weglopen!"

„Tingelingeling!" gaat het weer. „Wat zullen we nou hebben," zegt buurman, „dat is geloof ik de bel hiernaast. Zouden de jongens er weer zijn? Ik ga even kijken." Hij legt zijn bril op tafel en dan sloft hij zo vlug als hij kan naar de voordeur. Slif-slif-slif, gaan z'n pantoffels over de mat en de poes geeft kopjes langs z'n benen. Maar buurman merkt het niet. Hij doet de voordeur open en hij kijkt naar de deur van het huisje, waar Jan en Klaasje wonen. Er staat een man op de stoep. Het is Peter, de knecht van meneer Boon. Kijk, hij belt weer. Dan ziet hij buurman Klop en hij roept: „Is er niemand thuis, meneer?"

Buurman sloft naar Peter toe en hij zegt: „Nee, er is niemand thuis. Ze zijn naar het politiebureau, want ze zijn hun twee jongetjes kwijt. En nu zit ik op te letten voor het raam, maar ik heb nog niets gezien."

Dan zegt Peter: „Heten die jongetjes Jan en Klaasje?" „Ja," zegt buurman, „j , z  heten ze. Hebt u ze soms gezien?"

„Ja. Ze zijn bij ons," zegt Peter, „wij hebben ze gevonden. Maar nu ga ik gauw terug en dan rijd ik even langs het politiebureau, dat is hier toch vlakbij. Als de vader en moeder soms al op weg naar huis zijn, kom ik zo wel terug. Dag, meneer."

Voordat buurman iets kan zeggen springt Peter weer op zijn fiets en rijdt heel hard het straatje uit. Buurman Klop kijkt hem na. Hij schudt zijn hoofd en hij moppert: „Foei, wat rijdt die man hard! Foei toch, wat een wildeman! . . . Maar ik ben blij, dat de jongens gevonden zijn. Gelukkig maar . . . Kom poes, we gaan naar binnen. Ik ga nog niet naar bed, ik wacht tot ze komen."

Dan doet buurman z'n deur op slot en sloft weer naar zijn kamertje . . . Slif-slif-slif, gaan z'n pantoffels over de mat en de poes geeft kopjes langs z'n benen . . .

Als vader en moeder en Opoe Stuiver een poosje gewacht hebben op het politiebureau, zegt vader:

„We moesten maar naar huis gaan, moeder. We kunnen hier niet blijven. Dat helpt toch niet.”

En de ene agent zegt: „Als we iets van uw kinderen horen, zullen we het dadelijk komen zeggen, meneer!”

En moeder zegt: „Ja en misschien, héél misschien zitten Jan en Klaasje reeds bij buurman Klop. Laten we maar gauw gaan kijken!”

Ze staan alle drie op, vader, moeder en Opoe Stuiver. Ze zeggen de burgemeester en de politie-agenten goedendag en ze willen weggaan, maar dán . . . ooh . . . daar komt opeens Peter binnenhollen. Hij heeft druppeltjes op zijn voorhoofd van het harde fietsen. Peter vergeet helemaal de burgemeester en de anderen goedendag te zeggen. Hij ziet de rimpel boven vaders neus en hij ziet moeders verdrietige gezicht en hij roept meteen: „Bent u soms de vader en moeder van Jan en Klaasje van Veen? . . . Ja? . . . Nou, die jongens zijn gevonden hoor. Ze zijn bij ons!”

Daarna vertelt Peter, dat Jan en Klaasje bij meneer Boon in de schuur gezeten hebben.

O, wat zijn vader en moeder blij! . . . Moeders ogen stralen en de diepe rimpel boven vaders neus is ineens helemaal weg! En Opoe Stuiver zucht heel diep en ze zegt: „Gelukkig, dat ze d'r weer zijn, gelukkig!”

En ze kijken allemaal even blij en vrolijk, de burgemeester en de politie-agenten ook.

En vader zegt tegen Peter: „U moet me straks alles precies vertellen. Ik ga nu gauw m'n fiets halen, dan kom ik dadelijk bij meneer Boon. Want éérst moeten m'n jongens naar huis.”

„Goed meneer,” zegt Peter, „Ik ga vast zeggen dat u komt en dan neem ik er straks ook een op m'n fiets!”

En tegen moeder zegt hij: „Dan hebt u ze gauw weer thuis, mevrouw!”

Moeder lacht blij en ze zegt: „Ze hadden al lang in bed moeten liggen, die kleine rakkers!”

Er komt echter nóg een verrassing! Want de burgemeester zegt opeens:

„Ik moet tóch die kant uit, u kunt gerust meerijden, dan breng ik u meteen even thuis. En dan liggen die kleine bengels van u nóg eerder in bed. Ik wil hen ook wel even zien!”

En zo kwam het, dat die mooie, blauwe auto stopte voor het huis van meneer Boon.

Vader en moeder stapten allebei uit en ze wilden allebei tegelijk aan de bel trekken, maar de deur ging al open en daar vlogen Jan en Klaasje hun in de armen! Moeder huilde een beetje, maar nu van blijdschap en ze zei: „Foei toch, foei toch, waar hebben jullie toch gezeten?” . . . En ze vertelden alles door elkaar. Moeder begreep er niets van. Toen zei vader, dat ze onderweg maar verder moesten vertellen, want de burgemeester stond met zijn auto te wachten.

Ze gaven meneer Boon en Jans een hand. Peter konden ze niet welterusten zeggen, want die was nog niet terug. Jan schreeuwde hard: „Dag Nero!”

En zo kwam het, dat Jan en Klaasje toch in die prachtige auto mochten rijden en ze zagen meteen, dat er diezelfde deftige meneer in zat, die zo boos was geweest om het trommeltje. Maar hij knikte nu vriendelijk naar de jongens en hij zei: „Dat is de tweede keer vandaag, dat ik voor jullie moet stoppen! Ga maar gauw zitten, jongens!”

En daar gingen ze, Jan op vaders knie, Klaasje op moeders schoot. En Opoe Stuver naast de burgemeester. Haar oude rimpelwangen glommen van trots. Ze had

ook nog nooit in zo'n mooie auto gezeten. En ook nog nooit naast de burgemeester!

Jans en meneer Boon stonden op de stoep en wuifden. Ze wuifden allemaal terug en riepen: „Dag, dag!...”

En toen hadden de jongens zoveel te kijken: al die mooie lichtjes in de stad en de grote, brandende lampen van de auto's die ze tegenkwamen . . . Toch moest Jan onderweg alles vertellen en toen het uit was, zei de burgemeester: „Dat komt ervan jongens, als je ongehoorzaam bent!”

Jan knikte zachtjes van ja en hij kreeg een kleur.

Nu is het nacht . . . De maan schijnt en het is stil buiten . . . Alle mensen slapen . . .

Jan en Klaasje ook, heerlijk toegestopt in hun eigen bedje, in hun eigen straatje. Ze slapen veel lekkerder dan op die harde kist, in de schuur.

Maar voor ze gingen slapen, heeft moeder eerst een poosje op de rand van hun bed gezeten en toen moest

Jan nog eens alles precies vertellen, dicht tegen moeder aan.

En hij heeft ook verteld, dat hij gebeden had. „Maar, moeder,” zei hij toen, „eigenlijk heeft Nero ons toch gered?”

„Nee Jan,” heeft moeder gezegd, „de Heer in de hemel heeft jullie laten vinden. *Hij* heeft Nero gestuurd en Hij heeft jullie veilig thuis gebracht. Alles wat er gebeurt, komt omdat Hij het zo wil. En nu zullen we ook danken, Jan, dat heb je zeker nog niet gedaan, wel?”

Ze hebben eerst hun gewone avondgebedje opgezegd en daarna heeft moeder hen een beetje geholpen. Ze hebben gedankt, omdat ze weer veilig thuis waren en . . . ze hebben ook vergeving gevraagd voor hun ongehoorzaamheid. „Want,” zei moeder, „jullie hebt de Heere Jezus verdriet gedaan, omdat je niet geluisterd hebt. En tóch heeft Hij jullie niet alleen gelaten.”

Jan heeft heel zacht „Ja moeder” gezegd. Hij kon het allemaal best begrijpen en hij schaamde zich, omdat hij eerst vergeten had te danken.

Daarna heeft moeder haar jongetjes nog eens lekker toegestopt en gezegd: „Ga nu maar gauw slapen hoor! Welterusten! . . .”

8

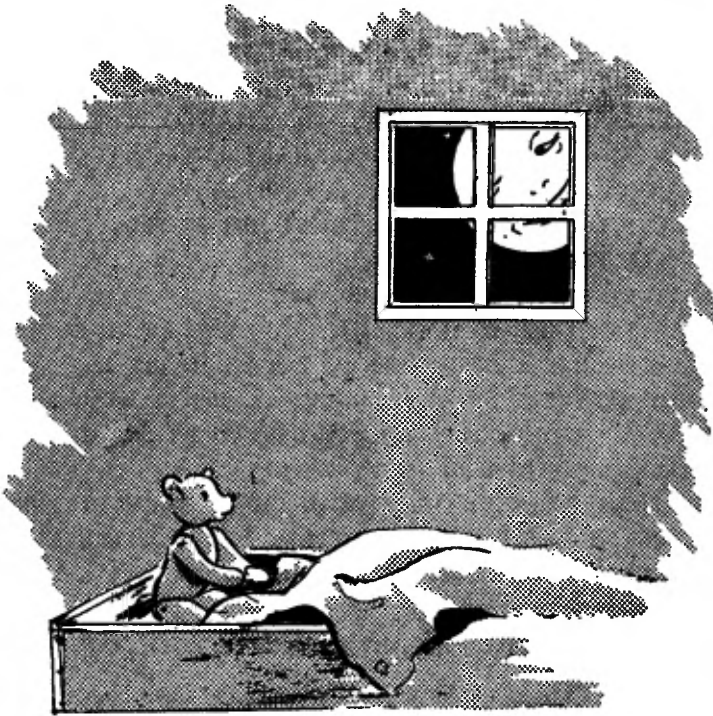
Arm Bruintje

Aan de andere kant van de stad! . . .

Daar ligt Nero in zijn hok. Hij blaft niet meer . . . gelukkig . . . Want nu kan zijn baas rustig slapen. En Jans en Peter ook.

In de schuur staat de handkar. Het zeil ligt half op de grond.

En in die handkar? . . . Wie zit er toch in dat hoekje' zo helemaal alleen? . . . Zijn kop staat scheef en zijn ene poot zit een beetje los . . . Och, het is Bruintje-beer. Arm Bruintje! Hij kijkt een beetje verdrietig, want zijn

kleine, dikke baasje is weggegaan en heeft hem helemaal vergeten. Nu zit hij maar stil in een hoekje van de kar te wachten, tot ze hem komen halen.

Maar er komt niemand . . .

De maan schijnt en het is heel stil buiten.

Alle mensen slapen . . . zijn baasje ook. Arm Bruintje! . . .

Nu is het weer dag. De zon schijnt vrolijk en ze plaagt Klaasje een beetje, die nog zo lekker in zijn bedje ligt te slapen. Klaasje knippert met zijn oogjes tegen die lastige zon en hij rekt zich uit. Dan wordt hij wakker. Hij draait zich om en zoekt . . . „Buintje,” zegt hij, „Buintje!” Maar Bruintje is er niet. Dan gaat Klaasje

recht overeind zitten en hij zoekt overal in zijn bedje naar Bruintje . . . Hij gooit het kussen zo maar op de grond en de dekentjes ook . . . Maar Bruintje is er niet, nergens! Dan wordt Klaasje boos en verdrietig. Hij laat zich uit zijn bedje glijden en dikke tranen rollen over zijn wangen.

„Moekje, moekje,” snikt hij en hij probeert de deur open te maken.

O, daar komt moeder juist aan.

„Wat is er nou, m'n kereltje?” vraagt ze en ze neemt Klaasje op haar arm en droogt z'n traantjes af.

„Buintje weg,” snikt Klaasje, „Buintje weg! . . .”

„Och,” zegt moeder, „is Bruintje weg? Maar hoe kan dat nou? Ligt hij niet in je bedje?”

Dan zoekt moeder ook overal en ze raapt meteen de dekentjes en het kussen weer op. Maar Bruintje is er niet, nergens! Jan klimt uit z'n bed, want hij is ook wakker geworden.

„Moeder,” roept hij, „ik weet wel waar Bruintje is. In de kar!”

„In de kar? Weet je dat zeker, Jan? Was Bruintje er dan ook bij gisteravond?”

„Ja, moeder,” zegt Jan. „En nou ligt hij vast nog in de kar.”

„Och,” zegt moeder, „dat is ook wat. Arm Bruintje! . . . Hoor eens Klaasje, ik wéét wat . . . Zullen wij vanmiddag met z'n drietjes Bruintje gaan halen?”

Klaasje knikt blij en hij lacht: „Buintje halen, hè moeder? Ja hè? . . .”

9

Weer naar meneer Boon

En 's middags gaat de deur open van het huisje waar Jan en Klaasje wonen. Moeder stapt naar buiten met haar beide jongetjes. Samen lopen ze het kleine straatje

uit, heel netjes. Moeder voetbalt niet met oude trommeltjes, o nee! Ze wuiven alle drie naar Opoe Stuiver, die voor het raam zit. En Opoe Stuiver lacht en wuift vriendelijk terug. Dan gaan ze de drukke straat weer in, nét als gisteren.

Als moeder erbij is, mag het wel. Ze komen ook langs het pakhuis. De bak met rommel staat er nog. En Jan ziet het trommeltje liggen.

„Kijk moeder,” roept hij, „daar ligt het!” en meteen krijgt hij een kleur, want hij moet er ineens aan denken wat er allemaal gebeurd is gisteren.

„Het kwam eigenlijk allemaal van dat trommeltje, hè moeder?” zegt hij, maar moeder kijkt hem aan en zegt: „Nee Jan, het kwam van jóú!”

Jan slaat de ogen neer en hij wordt nóg roder.

Moeder zegt: „Je zult in 't vervolg wel beter naar moeder luisteren, nietwaar Jan?”

Jan zegt: „Ja moeder, vást!”

Nu gaan ze naar de slager. Er hangt vlees en spek in de winkel en ook een hele rij lekkere worsten. Moeder koopt een stukje leverworst en ze vraagt aan de slager of hij het een keer door wil snijden. En of hij van die twee stukjes worst twee pakjes wil maken. Waarom toch? Moeder geeft één pakje aan Klaasje en het andere aan Jan.

„Goed vasthouden hoor,” zegt ze.

En de slager snijdt met een groot mes nóg twee plakjes van de lange leverworst af voor Jan en Klaasje.

„Ieder één!” zegt hij.

Ze zeggen netjes: „Dank u wel,” maar Jan kijkt naar moeder, want moeder heeft niets gekregen. Dan breekt hij zijn plakje door en geeft moeder de helft.

„U hebt niks!” zegt hij.

Moeder lacht en ze zegt: „Dank je wel, Jan.”

Klaasje ziet het. Hij heeft de hele plak al in zijn

mondje. Hij neemt er een stukje uit en wil dat ook aan moeder geven.

„Nee,” zegt moeder, „niet knoeien, Klaasje, moeder heeft al wat,” en ze stopt hem de worst weer in zijn mondje en veegt zijn gezichtje af met een zakdoek.

De slager is altijd vrolijk en hij houdt veel van kinderen. Hij knipoogt tegen moeder en hij vraagt: „Mag ik die jongetjes van u houden, mevrouw? Ik heb net een paar nieuwe knechtjes nodig!”

Jan krijgt er een kleur van. Als hij eens knechtje mocht worden bij de slager, wat zou hij dan veel van die lekkere worst krijgen. Maar de slager lacht zo raar en moeder ook al en ze zegt: „Als ze groot zijn, slager, misschien!”

Zie je wel, het is maar een grapje! Jammer! . . .

Dan gaan ze de winkel uit en moeder zegt: „Nu halen we Bruintje en jullie mogen Nero allebei een stukje worst geven, omdat hij jullie gevonden heeft.”

Ja, dát is leuk! Jan huppelt van plezier, maar Klaasje zegt: „Klaasje blijft stukje worst, moeder!”

Moeder lacht. „Nee Klaas, afblijven hoor, dat is voor Nero! . . .”

Nu zitten ze weer in de kamer bij meneer Boon. Jans is er ook en in de stoel bij het raam zit . . . Bruintje.

Vanmorgen, toen Peter weg wilde rijden met de kar, zag hij ineens Bruintje liggen en hij heeft hem toen naar Jans gebracht. „Hier Jans,” heeft hij gelachen, „deze bengel heeft tóch nog in mijn kar geslapen vannacht, zijn baasje heeft hem zeker vergeten.” En Jans heeft haar hoofd geschud en gezegd: „Och, och, zulke kinderen toch! Geef maar gauw hiër, Peter, dan zal ik hem wel eens brengen als ik de stad in ga.”

Maar dat behoeft nu niet meer. Kijk, daar komt zijn baasje zelf al aan. Klaas loopt naar de stoel bij het raam en roept blij: „Buintje, Buintje!” Dan trekt hij zo wild

aan Bruintjes ene poot, dat de arme beer heel erg z'n kop stoot aan de stoel. Gelukkig maar, dat beren niet kunnen voelen.

Moeder zit aan de tafel bij Jans en meneer Boon komt ook even binnen. De grote mensen drinken een kopje thee. Jan en Klaasje krijgen iets anders. Iets heel lekers. Jans gaat even naar de kelder en ze komt terug met drie flesjes limonade: één met rode, één met oranje en één met gele limonade.

„Jullie mogen uitzoeken,” zegt ze, „welke kleur heb je het liefst?”

Dat is moeilijk. Klaasje wijst naar de oranje. „Ikke die!” zegt hij en dan wil Jan ook de oranje.

„Dat komt goed uit,” zegt moeder, „want zo'n hele fles is veel te veel, Jans. Ieder de helft, dat is genoeg.”

Jans schenkt de oranje-limonade in twee glaasjes. Wat lijkt dat mooi! Ze krijgen er een koekje bij en ze zeggen netjes: „Dank u wel, mevrouw.”

Jans lacht en ze zegt: „Jullie mogen wel „Jans” zeggen hoor; zo heet ik.”

De limonade prikt heel erg. Klaasje krijgt er tranen van in zijn ogen. Hij vindt het wel lekker, maar het prikt zo. Moeder zegt: „Je drinkt veel te vlug, Klaas, hele kleine slokjes, dan gaat het wel!”

Als het op is, ziet Jan ineens wat moois bij het raam staan. Wat is dat toch? Hij loopt er naar toe en dan

„Buintje, Buintje!”

roept hij: „Kom es kijken, Klaas!” O, wat is dát prachtig! Een grote, glazen bak met goudvisjes er in. Echte levende visjes! Jan kijkt met grote ogen en Klaasje komt er ook bij.

Moeder praat met meneer Boon over wat er gisteravond gebeurd is. En meneer Boon klopt zijn kromme pijp uit in de asbak en hij zegt: „Ja jongens, die arme visjes zijn eigenlijk ook gevangen in die bak, net als jullie gisteren in de kar! Maar het was jullie eigen schuld, nietwaar Jan?”

Jan kijkt meneer Boon even aan. Hij krijgt een kleur en zegt zachtjes: „Ja meneer.”

Maar Jans zegt: „Och, och, zulke kinderen toch!”

Meneer Boon staat op. „Kom,” zegt hij, „ik moet weer eens aan het werk,” en tegen de jongens zegt hij: „Zeg es, willen jullie nog eens rijden in de handkar?”

Jan kijkt een beetje benauwd en Klaasje zegt: „Niet ikke, ikke bij moeke blijven!”

Maar meneer Boon zegt: „Nee, ik bedoel overdag. Als het licht is! Met Peter. En zónder zeil!”

„Ja,” roept Jan. „Ik wil wel, meneer. Dat is leuk. Klaas, dat doen we!”

Maar Klaasje stamppt koppig met z'n voetje op de grond en hij roept boos: „Niét ikke! . . . Ikke moeke blijven!” en dan klimt hij gauw op moeders schoot.

Ze moeten er allemaal om lachen.

„Nu ja,” zegt meneer Boon, „Peter komt jullie wel eens halen op een Zaterdag, dan gaat Klaasje wel mee en dan mogen jullie de kippen voeren en de konijnen zien, hoor!”

„Fijn hè moeder?” zegt Jan.

Moeder knikt en ze staat meteen op. „Kom jongens,” zegt zij, „we gaan naar huis. Maar mogen we nog even naar Nero, meneer Boon? De jongens hebben een verrassing voor hem. Omdat het zo'n goede waakhond is.”

„Ja,” zegt Jan, „omdat hij ons gevonden heeft.”

„Goed,” zegt meneer Boon, „dan ga ik even mee.”

Zo gaan ze in optocht naar buiten, naar het honden-
hok. Jan en Klaasje voorop. Mét Bruintje-beer, dan
moeder en Jans en helemaal achteraan meneer Boon met
z'n kromme pijp in de mond.

Nero ligt voor het hok. Hij ruikt zijn baas en hij
ziet de anderen ook. Woef-woef-woef-waf-waf-waf,
blaft hij blij. „Komen jullie maar hier! Dat is gezellig!”
betekent dat.

Jan haalt het pakje uit zijn broekzak en hij doet het
papier er af. „Zoek Nero!” roept hij en hij gooit het
stuk worst hoog de lucht in. Het valt op de grond, een
heel eind verder. „Woef-woef-woef-waf-waf-waf,” bast
Nero hard. Arme Nero! Hij ruikt de lekkere worst, maar
hij kan er niet bij komen, omdat hij aan de ketting ligt.
Dan raapt meneer Boon de worst op. Hij houdt zijn
hand zomaar bij Nero's bek en Nero hapt en slokt het
lekkers ineens naar binnen.

„Zo moet je dat doen,” zegt meneer Boon. „Hij doet
niets hoor, Jan!”

Maar Jan durft er toch niet zo dicht bij te komen.
Nero heeft zulke scherpe, witte tanden! Klaasje kijkt
met grote ogen. „Grote woef,” lacht hij. Dan zegt moe-
der: „Klaasjeman, jij hebt toch ook een pakje in je broek-
zak? Geef maar aan Nero, toe maar!”

„Ja-ja,” zegt Klaasje en hij trekt aan het pakje in
zijn zak. Het wil er haast niet uit, zijn broekzakje is nog
zo klein. Ha, daar heeft hij het. Maar Klaasje trekt eerst
Jans aan haar mouw en dan zegt hij trots: „Ikke heb
zakken in de broek!”

Ze lachen allemaal.

Dan doet Klaas het papier van de worst af.

„Woef-woef-woef-waf-waf-waf,” blaft Nero. „Nog
al meer van die lekkere worst? Geef maar gauw hier!”
betekent dat.

Klaasje is helemaal niet bang. Hij houdt z'n kleine

handje vlak bij Nero's bek, net als meneer Boon deed. En Nero hapt en slikt. „Woef-woef!” „Dank je wel!” betekent dat.

Nu moeten ze naar huis, want het wordt al laat. Moeder zegt Jans en meneer Boon goedendag en de jongens geven ook een hand, heel keurig. De rechter, zoals het hoort.

„Dag Nero!” roepen ze nog. „Daag!”

En Nero blaft vrolijk. „Woef-woef-woef-waf-waf waf!” „Kom nog maar eens terug!” betekent dat.

Nu zijn ze met z'n vieren, moeder, Jan, Klaasje en . . . Bruintje.

En als het avond is in het stille straatje, slapen daar in dat kleine huisje weer twee jongetjes, ieder in hun eigen bedje en het kleinste jongetje houdt z'n armpjes stijf om de kop van z'n vriendje, Bruintje-beer.

De maan gluurt stilletjes tussen de gordijnen door. Ze lacht vriendelijk en het is net of ze zegt:
„Welterusten!”

